

Arrest

nr. 210 289 van 28 september 2018
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat S. STEVENS
Schuttersstraat 15-17
2800 MECHELEN

tegen:

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.**

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Armeense nationaliteit te zijn, op 26 juni 2018 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 20 april 2018 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 27 augustus 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 september 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat S. STEVENS, die verschijnt voor verzoeker en van advocaat L. VAN DE PUTTE, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor verweerder.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 15 juli 2009 diende verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort de Vreemdelingenwet). Op 13 april 2010 werd deze aanvraag ontvankelijk verklaard. Op 17 maart 2011 verklaarde de gemachtigde deze aanvraag ongegrond omdat de nodige behandeling volgens hem beschikbaar en toegankelijk was in het land van herkomst. Op 14 juni 2011 verwierp de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het beroep ingesteld tegen deze beslissing bij arrest nr. 63 062.

Op 2 maart 2012 diende verzoeker een tweede aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. Op 18 februari 2013 werd deze aanvraag ontvankelijk maar ongegrond verklaard. Tegen deze beslissing diende verzoeker een beroep in bij de Raad, dat op 11 juli 2016 bij arrest nr. 171 570 werd verworpen.

Op 26 of 29 maart 2018 diende verzoeker een derde aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

Op 20 april 2018 verklaarde de gemachtigde deze aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet onontvankelijk.

Op 20 april 2018 nam de gemachtigde tevens de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Dit is de bestreden beslissing, die gemotiveerd is als volgt:

“De heer

Naam + voornaam: Z., A.

(...)

nationaliteit: Armenië

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naartoe te begeven, binnen 0 dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikelen van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten:

o Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten: Betrokkene is niet in het bezit van een geldig visum.

Met toepassing van artikel 74/14 §3, werd de termijn om het grondgebied te verlaten naar [0] dagen verminderd omdat:

o 4° de onderdaan van een derde land niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg heeft gegeven: Betrokkene heeft nagelaten gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten.”

2. Over de rechtspleging

Aan verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van verweerder om de kosten van het geding ten laste van verzoeker te leggen.

3. Onderzoek van het beroep

In drie middelen, waarvan de Raad het gepast acht ze gezamenlijk te behandelen, voert verzoeker de schending aan van de artikelen 1, 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van artikel 62 van de Vreemdelingenwet en van de zorgvuldigheidsplicht. Hij stelt eveneens dat de beslissing met afwending van macht werd genomen.

Hij licht deze middelen toe als volgt:

“Verzoeker heeft bij zijn aanvraag overeenkomstig artikel 9ter een medisch getuigschrift gevoegd hetwelk volledig en uitvoerig werd ingevuld door zijn behandelende geneesheer.

Dat wanneer men dit medisch verslag in handen neemt men duidelijk kan vaststellen dat verzoeker bij een eventuele repatriëring ten dode is opgeschreven gezien men in zijn land van herkomst niet de nodige verzorging kan geven dewelke noodzakelijk is voor verzoeker en men daar ook niet de nodige middelen heeft om zulks te doen.

Dat verzoeker immers thans nog altijd in behandeling is voor zijn nierproblematiek en hij driemaal per week naar de nierdialyse gaat en uit het attest duidelijk blijkt dat hij sinds zijn medische verzorging hiervoor altijd stipt zijn bezoeken aan de nierdialyse correct is nagekomen.

Dat uit het medische advies van zijn adviserend geneesheer Dokter J. dd. 02/02/2018 kennelijk blijkt dat verzoeker lijdt aan een aandoening die een reëel risico inhoudt voor het leven wanneer hij niet op een afdoende manier zou verzorgd worden en zij bevestigt en zulks evenmin ontkend wordt door de geneesheer van de dienst vreemdelingenzaken, dat er in Armenië niet kan overgegaan worden tot deze noodzakelijke verzorging zoals hij deze hier in België kan krijgen.

Dat verzoeker dan ook niet anders kan dan vragen op basis van het medisch verslag van zijn behandelende geneesheer dat hij een regularisatie zou krijgen om hier verder behandeld te worden voor zijn problematiek dewelke in Armenië niet kan gegeven worden wat zou leiden tot mogelijks overlijden!

Dat de bestreden beslissing dan ook werd getroffen zonder rekening te houden met de bovenstaande elementen en manifest in strijd is met de norm van de draagkrachtige motivering en de zorgvuldigheidsplicht zodanig dat de beslissing ten gronde moet worden vernietigd.

Dat dit middel gegrond is. “

Tweede middel: schending van de zorgvuldigheidsplicht:

Dat er door verzoeker een medisch attest werd voorgebracht hetwelk ingevuld werd door zijn behandelende geneesheer, Dokter J. waarop duidelijk de ernst van zijn medische problemen uiteengezet werd.

Dat uit de stukken voorgebracht door verzoeker dan ook duidelijk blijkt dat zijn medische toestand nog altijd niet volledig hersteld is en hij nog altijd driemaal per week voor behandeling gaat in het ziekenhuis.

Dat de beslissing van de verwerende partij dan ook niet met de nodige zorgvuldigheid werd genomen.

Dat er dan ook een beslissing werd genomen dewelke niet strookt met de werkelijke situatie en men dan ook een schending heeft gemaakt van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Dat dit middel dan ook gegrond is.

Derde middel: afwending van macht: miskennen van feitelijkheden:

Aangezien verzoeker hierboven uitgebreid uiteengezet heeft op welke wijze de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie op flagrante wijze de feitelijkheden miskent en hierdoor zijn macht afwendt;

Dat het manifest miskennen van het feit dat verzoeker nog altijd medische verzorging nodig heeft, een afwending van macht inhoudt zodanig dat eveneens op deze grond de vernietiging van de bestreden beslissing zich opdringt.

Dat men toch mocht verwachten dat de geneesheer aangesteld door vreemdelingenzaken verzoeker persoonlijk zou onderzoeken en naar verzoeker zou luisteren dewelke zijn problematiek zou kunnen uiteenzetten en dat zulks tot op heden nog niet gebeurde en deze aangestelde geneesheer zich enkel baseert op papieren zonder echter verzoeker persoonlijk te onderzoeken.

Dat zulks onmogelijk aanvaardbaar is dat over een medische problematiek geoordeeld wordt door een geneesheer zonder deze persoon persoonlijk onderzocht te hebben!

Dat dit middel dan ook gegrond is.”

Verzoeker meent dat de gemachtigde onzorgvuldig was bij het nemen van de bestreden beslissing en dat hij deze niet draagkrachtig heeft gemotiveerd.

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat aan de overheid de verplichting wordt opgelegd haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het beginsel impliceert dat de overheid met alle dienstige stukken rekening moet houden.

Wat betreft artikel 1 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, blijkt dat deze bepaling enkel stelt: *“Voor de toepassing van deze wet moeten worden verstaan onder: - Bestuurshandeling: De eenzijdige rechtshandeling met individuele strekking die uitgaat van een bestuur en die beoogt rechtsgevolgen te hebben voor één of meer bestuursden of voor een ander bestuur; - Bestuur: De administratieve overheden als bedoeld in artikel 14 van de gecoördineerde wetten op de Raad van State; - Bestuursden: Elke natuurlijke of rechtspersoon in zijn betrekkingen met het bestuur.”* Deze bepaling definieert dus enkel een bestuurshandeling, bestuur en bestuursden. De Raad ziet niet in hoe de bestreden beslissing deze begrippen zou schenden.

Artikel 62, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de administratieve beslissingen met redenen moeten worden omkleed. Ook volgens de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen is de overheid wettelijk verplicht om haar beslissing te motiveren door de juridische en feitelijke overwegingen op een “afdoende” wijze op te nemen in de akte. Dit betekent dat haar motivering pertinent moet zijn, namelijk dat de overwegingen de beslissing voldoende moeten dragen.

Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt de motivering van de bestreden beslissing hem niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de door hem bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht.

De bestreden beslissing geeft immers duidelijk het determinerende motief aan op grond waarvan de beslissing is genomen. In de motivering van de bestreden beslissing wordt immers verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet en het feit dat verzoeker in het Rijk verblijft zonder de vereiste documenten, namelijk een geldig visum. Verder wordt erop gewezen dat met toepassing van artikel 74/13, § 3, 4° van de Vreemdelingenwet de termijn om het grondgebied te verlaten werd verminderd naar nul dagen omdat verzoeker geen gevolg heeft gegeven aan een eerder bevel om het grondgebied te verlaten.

Verzoeker betwist deze motieven ook niet in zijn verzoekschrift. Hij stelt dat blijkt uit het medisch getuigschrift, dat zijn behandelende arts heeft gevoegd bij zijn aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, dat verzoeker bij een eventuele repatriëring ten dode is opgeschreven, gezien men in zijn land van herkomst niet de nodige en noodzakelijke verzorging kan geven. Verzoeker stelt niet anders te kunnen dan op basis van het medisch verslag van zijn behandelende geneesheer een regularisatie te vragen om hier verder behandeld te worden.

De Raad wijst er echter op dat verzoeker met het huidige beroep slechts het bevel om het grondgebied te verlaten heeft aangevochten dat de gemachtigde heeft afgegeven nadat zijn aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk werd verklaard op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. Zoals verweerder opmerkt in de nota gaat verzoeker eraan voorbij dat deze laatste beslissing werd genomen op grond van het medisch advies van de ambtenaar-geneesheer van 17 april 2018, dat onder meer luidt als volgt:

“(…) Uit deze medische getuigschriften blijkt dat de gezondheidstoestand van betrokkene ongewijzigd is t.a.v. de medische attesten gevoegd bij de 9ter aanvraag d.d. 2-3-2012. Op het SMG wordt namelijk vermeld dat betrokkene lijdt aan terminaal nierfalen waarvoor nood aan hemodialyse in afwachting van een mogelijke transplantatie. Op het SMG d.d. 1-2-2018 wordt geen enkele nieuwe diagnose gesteld voor betrokkene. Het voorgelegde SMG bevestigt dus slechts de reeds eerder aangehaalde gezondheidstoestand van betrokkene. Op de attesten uit dr. J. weer haar twijfels in kader van mogelijke behandeling met verwijzing naar de vroegere situatie voor betrokkene naar België kwam (voor 2010). Deze argumenten werden in de aanvraag d.d. 11-2-2013 weerlegd. We kunnen dus besluiten dat met betrekking tot deze persoon er geen nieuwe argumenten aangeleerd worden in het kader van zijn gezondheidstoestand.(…)”

Hieruit blijkt dat de ambtenaar-geneesheer en de gemachtigde voorafgaand aan het nemen van de beslissing tot afgifte van het bestreden bevel wel degelijk rekening hebben gehouden met verzoekers gezondheidstoestand en met het medisch advies van zijn adviserend geneesheer Dr. J. van 2 februari 2018. In het kader van verzoekers aanvraag om verblijfsmachtiging op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, die voorafgaand aan de thans bestreden beslissing op dezelfde dag onontvankelijk werd verklaard, heeft de ambtenaar-geneesheer immers vastgesteld dat er geen nieuwe argumenten over verzoekers gezondheidstoestand werden aangevoerd. Verzoeker heeft nagelaten deze beslissing aan te vechten. Zijn raadsman ontkent dit ook niet ter zitting. Bovendien blijkt dat de Raad over deze eerder aangevoerde elementen betreffende verzoekers gezondheidstoestand reeds oordeelde bij arrest nr. 171 570 van 11 juli 2016 en bij arrest nr. 63 062 van 14 juli 2011 - arresten bekleed met kracht van gewijsde - dat de beschikbaarheid en toegankelijkheid voor verzoeker van de noodzakelijke zorgen in Armenië, zijnde de nood aan hemodialyse en opvolging, voldoende waren onderzocht in het kader van zijn voorgaande aanvragen om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. In deze arresten stelde de Raad dat de beweringen van verzoekers behandelende geneesheer in het medisch getuigschrift werden weerlegd door de ambtenaar-geneesheer op grond van informatie uit de MedCOI-databank. Er werd ook vastgesteld dat niertransplantatie indien nodig mogelijk is in een ziekenhuis in Jerevan.

Bovendien blijkt ook uit een synthesenota in het administratief dossier, zoals verweerder opmerkt in de nota, dat de gemachtigde voorafgaand aan het nemen van de in casu bestreden beslissing in het kader van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet verzoekers gezondheidstoestand heeft beoordeeld en met name heeft vastgesteld dat er geen medische contra-indicatie is voor een terugkeer naar het land van oorsprong. Deze vaststelling wordt niet weerlegd door verzoekers betoog aangaande het medisch advies van zijn behandelende geneesheer dat, zoals supra besproken, werd beoordeeld in het kader van de beslissing waarmee verzoekers verblijfsaanvraag op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet op dezelfde dag onontvankelijk werd verklaard. Zoals gesteld werd geen beroep ingesteld tegen deze beslissing en kan geen gebruik gemaakt worden van een beroep tegen het thans voorliggende bevel om alsnog andere motieven, namelijk die waarop de beslissing steunt die de aanvraag op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet onontvankelijk verklaarde, aan te vechten.

Uit het voorgaande blijkt niet dat de gemachtigde het in casu bestreden bevel niet afdoende heeft gemotiveerd, of heeft nagelaten deze beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding. Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van artikel 62 van de Vreemdelingenwet of van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt niet aangetoond.

Verzoeker stelt nog dat de gemachtigde zijn macht heeft afgewend door de feitelikheden manifest te miskennen, namelijk dat verzoeker nog altijd medische verzorging nodig heeft. Hij meent dat een arts aangesteld door de gemachtigde hem persoonlijk had moeten onderzoeken.

Machtsafwending vereist evenwel het zekere bewijs dat de overheid haar macht slechts heeft aangewend met het oog op de realisatie van een ongeoorloofd doel (RvS 27 oktober 1999, nr. 83.177). In het middel wordt evenwel nergens aangeduid welke ongeoorloofde doelstelling aan de basis zou liggen van de bestreden beslissing, zodat geen machtsafwending kan worden vastgesteld. Ten overvloede wijst de Raad erop dat luidens artikel 9ter, § 1, vijfde lid van de Vreemdelingenwet, de ambtenaar-geneesheer, indien hij dit nodig acht, de vreemdeling kan onderzoeken en een bijkomend advies kan inwinnen van deskundigen, maar dat van enige verplichting hiertoe geen sprake is.. Bijgevolg verzet de Vreemdelingenwet zich stricto sensu niet tegen het feit dat de ambtenaar-geneesheer zich op een "papier dossier" baseert.

Tot slot merkt de Raad nog op dat waar verzoeker stelt niets anders te kunnen dan te vragen geregulariseerd te worden op basis van een medisch verslag van zijn behandelend geneesheer om hier verder behandeld te worden, in voorliggend geschil overeenkomstig artikel 39/2, § 2 van Vreemdelingenwet hij optreedt als annulatierechter.

Voormeld artikel bepaalt het volgende:

"De Raad doet uitspraak, bij wijze van arresten als annulatierechter over de overige beroepen wegens overtreding van hetzij substantiële, hetzij op straffe van nietigheid voorgeschreven vormen, overschrijding of afwending van macht."

Hij is derhalve niet bevoegd verzoeker te regulariseren. Ambtshalve wordt vastgesteld dat het beroep, in de mate waarin het dit verzoek tot voorwerp heeft, niet ontvankelijk is.

De middelen zijn deels onontvankelijk, deels ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig september tweeduizend achttien door:

mevr. A. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken.

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. MAES